

***Ianfu* (femei pentru confort)**

Abe Shinzo, prim-ministrul Japoniei, a cărui iminentă instalare în fruntea guvernului de la Tokyo o anunțăm la sfârșitul anului trecut chiar în această pagină, se întrece pe sine însuși în declarații care mai de care mai controversate. Ultima enormitate pe care Abe o susține cu seninătate, deși nu e sprijinit în această poziție nici măcar de propriul partid – etern majoritarii și guvernamentalii liberal democrați – este reiterarea unei declarații mai vechi privitoare la așa numitele *ianfu* („femei pentru confort”), un eufemism folosit de guvernul japonez pentru desemnarea unor grupuri de femei din Korea, Taiwan, Manchuria, Filipine și alte țări ocupate și transformate în colonii de către Japonia în timpul războiului din Pacific, femei pe care armata japoneză le-a folosit pe post de sclave sexuale.

O serie de articole atât în presa americană, cât și în cea japoneză, îl citează pe Abe reiterând „Declarația Kono” din 1993, prin care secretarul șef al guvernului japonez de atunci, Kono Yohei, admitea nu numai existența unor așa numite „stații pentru confort”, ci și implicarea armatei japoneze în recrutarea, forțarea în sclavie sexuală și violarea unui număr de femei care variază de la câteva mii pînă la două sute de mii. Abe Shinzo a ales să nu mai recunoască decît că stațiile de confort au existat, dar neagă cu vehemență implicarea armatei japoneze în recrutarea și răpirea celor care erau forțate să se prostitueze acolo. Cu alte cuvinte, prim-ministrul japonez le acuză pe victimele violenței sexuale de a se fi prezentat de bună-voie la bazele militare ale armatei japoneze de

ocupație sau de a fi fost victimele unor intermediari locali, care le-ar fi momit cu oferte de muncă.

Declarațiile lui Abe vin pe fondul unor din ce în ce mai vehemente proteste cu privire la această problemă, atât din partea grupurilor internaționale de protecție a drepturilor omului, cât și din cea a victimelor însele. Pe 7 martie, acestea s-au adunat din nou la Sydney și au cerut ca primul ministru japonez să recunoască implicarea armatei și a guvernului japonez în organizarea și buna funcționare a stațiilor de confort.

Victimele sclavagismului sexual impus de către armata japoneză coloniilor sînt una dintre rănilor lăsate deschise de cel de-al doilea război mondial în Asia, la fel cum sînt și scuzele pe care guvernele Chinei, Koreii de Sud și de Nord, dar și ale altor țări din Pacific le cer în mod repetat de la guvernul japonez. Și deși mai mulți prim-miniștri japonezi de după război și-au cerut scuze în mod public pentru atrocitățile comise în timpul războiului, ceea ce a rămas o realitate este faptul că Japonia nu a găsit modalitatea corespunzătoare de a discuta la nivel intern vina pe care o are de purtat față de popoarele ocupate și colonizate în numele Sferei de Co-prosperitate în Asia, visul hegemonic al imperiului japonez înainte de 1945.

Educația japoneză, în special manualele de istorie, nu prezintă războiul drept unul de agresiune și de ocupație, ci ca pe unul justificat de necesitatea eliberării „fraților” asiatici de forțele imperialiste și colonialiste occidentale. Ceea ce uită să menționeze manualele japoneze este faptul că ocupația occidentală a fost imediat înlocuită de cea japoneză. În felul acesta, guvernul japonez reușește de generații să evite problema responsabilității pentru crimele de război pe care le-a comis, nu numai la nivel de guvern, ci la nivelul întregii populații.

Abe Shinzo promite, în urma protestelor care l-au invadat din toate părțile, inclusiv din Congresul american, să formeze o comisie guvernamentală de anchetă pentru a stabili o dată pentru totdeauna dacă guvernul militar japonez s-a implicat direct în recrutarea victimelor abuzurilor sexuale din stațiile pentru confort. Pe Abe însă nu îl preocupă, de fapt, rezolvarea problemei. La momentul ăsta el nu face decît să mai amîne puțin momentul în care va trebui să ia o nouă atitudine oficială. Iar această tactică i-a mers guvernului de la Tokyo cu succes în nenumărate rînduri atunci cînd a avut de furcă cu opinia internațională. Cu siguranță va funcționa și acum. Așa că pentru multe dintre victimele violurilor repetate (uneori cele în cauză trebuiau să satisfacă peste 20 de soldați pe zi) – toate au acum peste 80 de ani – soluția comisiei lui Abe va veni probabil prea tîrziu pentru a li se mai face dreptate.

© 2007 George Șipoș